

antal uskyldige irakere i fremtiden, der bliver dræbt. Men jeg synes ikke, at de andre elementer, jeg havde fremme, havde indgået særlig tungtvejende i debatten. Og når man kun har 5 minutter, så må man vælge.

Lad mig lige sige til det sidste, at tænk, hvis man tilbage i 1939 eller 1940 under anden verdenskrig, hvor det på et eller andet tidspunkt blev nødvendigt også at rette angreb mod byer, hvor der ikke alene var militær, men også civile, det kan være i Tyskland eller andre steder, havde sagt, at det kan vi ikke gøre på grund af det hensyn, så havde det jo stadig væk været tyskerne, der havde vundet anden verdenskrig. Så havde det været nazisterne.

Kl. 14.00

Krig er uhyggelig, og det er frygteligt. Men hvis man indimellem vil sikre, at et land får frie forhold, får mulighed for selv at bestemme sin fremtid, får frie valg, så må man indimellem vælge selv metoder, som er afskyelige. Men hvis ikke lande indimellem kæmper for deres frihed, er det diktatorerne, der hersker, og det er endnu værre.

Første næstformand (Svend Auken):
Så går vi videre i ordførerrækken.

Villy Søvndal (SF):

Vi skal i dag ikke diskutere krigens begrundelser, der alle sammen var opdigtede – masseødelæggelsesvåben og terrorforbindelser, som vistnok kun hr. Søren Krarup stadig væk tror på. Vi ved, at vi blev manipuleret, og det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved.

Vi skal heller ikke i dag diskutere, at krigen var ulovlig; det er heller ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved. Det nye er, at vi har en ordfører for De Konservative, der er stolt af at have delta- get i en ulovlig krig.

Vi skal heller ikke diskutere de mange proklamationer. Som Bush sagde den 1. maj sidste år: Mission completed, missionen er fuldendt. Eller som han sagde i december: Når Saddam Hussein er taget til fange, så leverer vi det afgørende hug til modstanden. Eller når en midlertidig regering, som han sagde i juni, bliver indsat, så er det slut med krigshandlingerne. Eller som han siger nu: Når Falluja falder, er det slut, for så har vi endelig styr på det.

Det er en historie om, at sjældent har så mange ledende politikere i verden og i Danmark taget fejl og taget så afgørende fejl på så afgørende

et spørgsmål som på spørgsmålet om krig eller fred.

Vi er i en situation i øjeblikket, der hedder undtagelsestilstand, der vel umuliggør for regeringen at opretholde et billede af, at det går fremad. Hvis det går fremad, indfører man vel næppe undtagelsestilstand. Vi er i en situation, der hedder bykrig, hvor man bombarderer huse fra luften, hvor man beskyder med artilleri, hvor man smadrer bygninger og tager en bys indbyggere som gidsler i en krig.

Vi er i en situation, hvor sunnimuslimerne er på vej ud af det midlertidige amerikansk indsatte regeringsråd, hvilket betyder, at 8 millioner af de 26 millioner irakere formentlig ikke deltager i det kommende valg.

Vi er i en situation, hvor sikkerhedssituationen i Forsvarets Efterretningstjenestes rapport fra den 28. oktober i år beskrives således: Det har karakter af en guerillakrig. Og jeg citerer lidt længere fremme: Modstandsgrupper bakkes op af lokalbefolkningen.

Vi er altså i en situation, hvor det er lykkedes Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti at lave en krig, der på alle punkter er gået værre, end man næsten kunne forvente. Vi er i en situation, hvor 100.000 uskyldige mennesker er dræbt i en krig, hvor begrundelserne var opdigtede, hvor krigen var ulovlig, og hvor der ikke er nogen som helst udsigt til, at det bliver bedre.

Vi er i en situation, hvor 70 pct. af dem man ville befri af den irakiske befolkning beder de fremmede tropper om at forlade landet. Det er jo situationen, og jeg synes, at det ville være glædeligt, hvis nogle af dem, der har forårsaget den nuværende misere, bare en lille smule ville overveje den.

Der er to mulige fremtidsscenerier. Det ene er, at man siger, at det, der indtil nu ikke har virket i hverken Irak eller Tjetjenien, hvor man også har smadret hovedstaden Grosnij, eller i Palæstina, hvor man har skudt og skudt og skudt, måske vil lykkes, hvis man bruger endnu hårdere militære midler i bombardementerne af byerne og af folkemængderne, endnu hårdere ransagninger i husene – så lykkes måske det, der ikke er lykkedes indtil nu.

Jeg synes, at man fuldstændig glemmer, hvilken konsekvens det har, når man slår mennesker ihjel. De 100.000 dræbte irakere, som vi ikke hører om, som vi ikke identificerer os med i den vestlige presse, har alle sammen forældre, de har kærestes, de har børn, de har familier, de har